

LOCKER DÁVID

Hályog

A dolgok, amikről nem beszélünk,
 ártalmatlan nézeteltérésnek indulnak.
 Egy rendező, akin meglepődünk, hogy a másik gyűlöli.
 Egy költő, akin, hogy a másik nem.
 Egy kedvenc étel.
 Egy régi dugás valamelyik ismerőssel.

A dolgok, amikről nem beszélünk,
 attól lesznek azok, amik, mert tényleg nem beszélünk róluk:
 hagyjuk nőni őket.
 Míg csak az elképzelésekről szólnak, kiiktathatók:
 még megláthatjuk mögöttük egymást.
 Csak akkor válnak lekaparhatatlan hályoggá,
 mikor túlnőnek minket.
 Mikor torokra szoruló elővigyázattá válnak,
 tapintatosan elterelt beszélgetéssé.
 Kínos csönddé, ami attól kínos,
 hogy nem kéne kínosnak lennie.
 Eltitkolt, sebzett idegenséggé.

A dolgokban, amikről nem beszélünk,
 nem az a legrosszabb, hogy kitakarják előlünk egymást.
 És még csak nem is az, hogy akkor is beszélnek hozzánk,
 mikor mi egymással
 már régóta nem.
 Hanem az, hogy jelentősnek hazudják magukat,
 túlkiabálva mindent, ami valóban jelentős lehetne:
 céltalan, őszi biciklizéseket,
 nevetéseket részegen hazafelé,
 átizzadt, hajnali, szépen üres csöndeket.
 Hogy nem hagyják, hogy ezt az egészet,
 amit valamikor szerelemnek hívtunk,
 végre halkuló, fehéren lobogó emlékké mossa a megbocsátás.

Cselédfiú az angolkertben

Miután elhagytalak,
 mint valami 18. századi grófkisasszony
 a görög szobrokkal és pagodákkal teleszórt angolkertet,
 beandalogtam szerelmünk helyszíneit.
 Csókok és berúgások helyszínei között ténferegtem;
 mintha díszbokrok közül, néztem fel Hold helyett sóhajtozva az ablakodra,
 míg meg nem ijedtem magamtól.

Ilyenkor próbáltam nagyon elérzékenyülni,
 de általában csak valami elcsépett, tompa üresség fogott el.

Úgy erőlködtem ezeken a helyeken, mint az írástudatlan cselédfiú,
 aki nem tudja, hogy a harangokkal díszített gerendák
 és a mirtuszlombok közé rejtett alakok nem önmagukként állnak,
 hanem emlékhelyeiként valami örökre távolinak.

Az egyik este, egykori kedvenc helyünkről kijövet,
 az ajtóból észrevettem a szemben megbúvó foghíjteltet.
 És akkor megértettem, hogy a szerelmek mintázata:
 csupa üresen hagyott hely.
 Elhalasztott, ki sem gondolt délutánok közösen;
 mondatok szeretkezésekkel takarva, gyáván és hazugul.
 Mint a pagodába felkapaszkodó regényhős nő a kastélypark lombjai fölött Keletet,
 úgy láttam magam előtt ott, a szomorú, nyárutói hűvösben,
 mennyi minden lehettünk volna máshol –
 helyeken, kívül és belül,
 ahová sosem jutottunk el.

Vers helyett

Verset akartam írni a szépségről,
 és, hogy még röhejesebb legyen az egész, rólad,
 verset arról, hogy ballagok haza egy buliról,
 másnaposan és kérődző bánattal,
 végig a házsorok között,
 míg a Jókai térre érek ki végül,
 és onnan, a házak satujából felnézek a nyári égre,
 aztán észreveszem a fényt,
 a korlátok és szélvédők ragyogását,
 a szélben megérezem a muskátlik illatát,
 amiről eszembe jut a gyerekkorom,
 és az, ha te már nem is, ez a pillanat,
 benne valamivel, amit földöntúlinak szoktunk nevezni feszengve,
 most már örökké az enyém –
 hát itt lett volna vége annak a nosztalgiától hevített, kamaszos versnek,
 ami helyett ezt a verset írom, dühösen, mert közben rájöttem,
 hogy tényleg röhejes az egész,
 nem azért, mert földöntúli szépségről meg örökkévalóságról érzelvek benne,
 hanem mert hazudok, lehet, pont az érzélgősség miatt,
 mert azon a délelőttön, a Jókai téren, mikor továbbindultam,
 elmúlt a nyári ég, el a ragyogás és el a muskátliillat,
 pontosabban nem múlt el, ott volt mindegyik,
 csak hirtelen már nem jelentettek semmit,
 és akkor megint hiányozni kezdte,
 ami természetes,
 hisz ha őszinte akarok lenni magammal,
 hogyan is pótolhatna egy távoli, homályos találat téged, aki épp attól szép,
 hogy húsa van és vére van,
 hogy épp úgy porlad el majd, mint verseink,
 és hogy nem ott van, nem a szélben, nem a fényben és nem az égen,
 hanem itt,
 valahol nem velem.